

Gastvrijheid op z'n Lutjegasters

Jan H. Boer

2016

Bij wijze van inleiding, ik was een Lutjegaster van af 1938 tot 1951. Dat was het jaar dat Ellie en Kapper Wiebe Boer, of te wel “de Lange Kapper” en “de Rooie Kapper” van De Wieren 7, met hun gezin van negen kinderen naar Canada vertrokken. Dat is nu 65 jaren geleden, zo lang geleden dat ik de Nederlandse taal niet zo goed meer beheer, zoals je misschien all bemerkt hebt.

De meeste lezers van de Tasman Koerier hebben misschien nooit van ons kapper gezin gehoord. Maar als je meer wil weten over dit kapper gezin of als je benieuwd bent over het leven van een jongentje in Lutjegast tijdens de oorlogs jaren, dan kun je dat allemaal lezen in onze memoires en die kun je vinden op onze website: < www.SocialTheology.com/boeriana.html >. De titel van het werk is *Every Square Inch—A Missionary Memoir*. Je vind mijn Lutjegast verhaal in deel 1, hoofdstuk 1-2. ‘t Is misschien jammer dat het allemaal in het engels is, maar veel Lutjegasters kunnen die taal wel aan, verwacht ik.

Maar ik heb nooit al mijn Lutjegaster’s bloed verloren en bezoek het dorp nu en dan omdat ik er altijd geïnteresseerd in ben gebleven. Maar het verhaal dat je nu gaat lezen is niet over mij, maar over Lutjegast, over de mensen van Lutjegast. Het gaat over de verbazende gastvrijheid die mijn echtgenote, Frances Boer-Prins, en ik hebben genoten tijdens de maand van juni, maar een paar weken geleden.

We zaten in het Hotel Friesland in het centrum van de stad Groningen. Op Zondag 12 juni reden we naar Lutjegast. We arriveerden te laat om de dienst van de PKN bij te wonen. We kwamen zo laat dat alles weer stil was rondom de kerk. Terwijl wij om het gebouw heen liepen ontmoetten we Alex van Dekken die naast het koster huis woont. We vertelden hem wat ons naar Lutjegast bracht en wie wij waren, ik een

vroegere inwoner. We praatten een beetje verder en dan nodigde hij ons uit voor een kopje koffie in z'n huis. We namen die uitnodiging gretig aan en we zaten spoedig in zijn keuken, omringd door zijn echgenote Janneke and twee tiener dochters, met een kopje koffie en gebakje op de tafel voor ons. Daar zaten we gezellig te praten over het huidige Lutjegast en onze verbinding met het dorp. Ze hadden nooit van ons gehoord en dus waren wij totale vreemdelingen voor hun. Maar ze waren zo gastvrij dat ze deze vreemdelingen met hun engels accent zo maar in hun huis haalden.

Wij stonden er verbaast van. Zo iets hadden we niet verwacht van een klein conservatief dorpje zoals Lutjegast. We dachten aan het verhaal van Abraham toen drie vreemdelingen zich plotseling aanmelden en hij zonder aarzeling een hele maaltijd voor hun bereidde—brood, kalfvlees, kwark en melk. Wat aardige mensen en hoe gastvrij! Lutjegast is wel klein, maar misschien is het niet zo conservatief? vroegen we onszelf af. Het leek meer Christen dan conservatief, tenminste deze.... familie.

Maar ons verhaal is nog niet uit. Een uur of zo later liepen wij langs De Wieren op zoek naar een Douma/Notebomer nicht van mij die op De Wieren moest wonen, maar we konden haar niet vinden. Ten slotte kwamen we aan de deur van Albert Notebomer en Jikke van der Veen. We vertelden hun wie wij waren en wie wij zochten. Ze vertelden ons dat Wienie verhuisd was en dus niet meer in Lutjegast woonde, maar, zei Jikke, “Kom maar eventjes binnen voor een kopje thee.”

Zij wisten wel dat er jaren geleden een zekere Kapper Boer had gewoond in het dorp, maar meer wisten ze niet. Ze hadden zeker nooit van ons gehoord, maar toch nodigden ze ons uit binnen te komen. En weer hadden we een gezellig gesprek over toen en nu. Dat was de tweede keer op een dag. We waren nog meer verbaasd en versted. Wat soort mensen wonen er eigenlijk in Lutjegast? vroegen we ons af. Klaarblijkelijk heel aardige mensen en zeer gastvrij.

De volgende week zaterdag hadden we een afspraakje met een nicht van mij die ergens anders woont. We zouden elkaar ontmoeten bij de PKN kerk “op de hoek.” Frances en ik arriveerden vroeg om een plaats te zoeken waar we gezellig een kopje koffie konden drinken. We zagen geen plaats maar zagen dat een kapsalon ten westen van de kerk open was. We vroegen de mevrouw die daar werkte, Henrietta Veenstra-

Eleveld denk ik, om een plaats en ze vertelde ons dat er eigenlijk geen geschikte plaats is in Lutjegast, maar, zei ze onmiddelijk, “Jullie kunnen hier wel komen en koffie drinken aan mijn tafel hier in de salon!”

Nu, dit was de derde uitnodiging die we ontvingen in Lutjegast. Het begon er op te lijken als of dit de gewone manier van doen is in het dorp, een cultuur van gastvrijheid, van totale openheid naar de vreemdeling. We namen dit aanbod niet aan omdat het niet een geschikte omgeving was voor onze ontmoeting. Maar nu waren we echt onder diepe indruk. Hoe vaak kan dit gebeuren in zo’n klein dorp?

Toen we weer buiten waren zagen we een auto op het kerk terrein. Vermoedend dat dit mijn nicht was, gingen we daar heen en, jawel, inderdaad, dat was zij en haar man. We stonden een beetje te praten, toen iemand uit het kostershuis naar ons toe kwam en vroeg of hij ons kon helpen. Dat was Kees Meijer. Weer dat inleidende praatje over wie we waren. Hij opende de kerkdeur om ons the kerk te laten zien en toen bracht hij ons in de kerkzaal en nodigde ons uit voor een koffie en koekje in de zaal! We mochten daar blijven zitten zolang als we wilden.

Moet ik werkelijk nog meer zeggen? Lutjegasters, jullie zijn de vriendelijkste mensen op aarde. Wij hebben op drie continenten en in vier landen gewoond. We hebben gereisd naar meer dan 40 landen, maar nog nooit hebben we zulke gastvrijheid ervaren van zoveel mensen, zeker niet zonder er om te vragen. Ik ben heel trots op mijn dorpsgenoten! Ik ben weer helemaal een Lutjegaster met volle borst!

Lutjegast, well done!